

Tax-Fin-Lex (věc C-367/19)

Datum rozhodnutí: 10. září 2020

Závěr: *Právo EU neumožňuje odmítnutí nabídky uchazeče v rámci zadávacího řízení pouze z toho důvodu, že cena navrhovaná v nabídce zní na 0 eur.*

Skutkové okolnosti: Dne 7. června 2018 zveřejnilo slovinské ministerstvo vnitřní oznámení o vyhlášení veřejné zakázky, jež byla rozdělena do dvou částí a týkala se zpřístupnění právního informačního systému na dobu 24 měsíců. Ministerstvo odhadlo hodnotu této zakázky na 39 959,01 eur. Ministerstvo obdrželo ve stanovené lhůtě na první část veřejné zakázky pouze dvě nabídky, z toho jedna byla nabídka žalobkyně v původním řízení, společnosti Tax-Fin-Lex, jež nabídla cenu ve výši 0 eur. Rozhodnutím ze dne 11. ledna 2019 byla společnost Tax-Fin-Lex informována o odmítnutí její nabídky z důvodu, že konečná cena její nabídky byla 0 eur, což bylo podle názoru ministerstva v rozporu s pravidly pro zadávání veřejných zakázek, a o zadání veřejné zakázky na první část druhému uchazeči. Dne 17. ledna 2019 požádala společnost Tax-Fin-Lex ministerstvo, aby přezkoumalo své rozhodnutí o odmítnutí její nabídky. Ministerstvo tuto žádost dne 5. února 2019 zamítlo, načež postoupilo věc dne 11. února 2019 předkládajícímu soudu, čímž zahájilo řízení před uvedeným soudem.

Právní stránka: Jelikož lze nabídku s cenou ve výši 0 eur kvalifikovat jako mimořádně nízkou ve smyslu článku 69 směrnice 2014/24, musí se veřejný zadavatel v případě, že je mu učiněna taková nabídka, řídit postupem stanoveným v tomto ustanovení a žádat po uchazeči, aby vysvětlil výši nabídky. Ze základní logiky článku 69 směrnice 2014/24 totiž vyplývá, že nabídku nelze automaticky odmítnout pouze z toho důvodu, že nabízená cena je ve výši 0 eur. Z odstavce 1 tohoto článku tak vyplývá, že v případech, kdy se nabídka jeví jako mimořádně nízká, veřejní zadavatelé požadují po uchazečích, aby vysvětlili cenu či náklady navržené v nabídce, přičemž tato vysvětlení se mohou týkat zejména skutečností uvedených v odstavci 2 tohoto článku. Tato vysvětlení tak přispívají k posouzení spolehlivosti nabídky a umožňují prokázat, že ačkoli uchazeč nabízí cenu ve výši 0 eur, nebude to mít vliv na řádné

provedení zakázky. Podle odstavce 3 téhož článku totiž veřejný zadavatel posoudí poskytnuté informace konzultací s uchazečem a může takovou nabídku odmítnout pouze v případě, že předložené doklady uspokojivě neodůvodňují nízkou úroveň navrhovaných cen či nákladů. Posouzení těchto informací musí být navíc provedeno v souladu se zásadami rovnosti a zákazů diskriminace mezi uchazeči, jakož i transparentnosti a proporcionality, které jsou pro zadavatele závazné v souladu s čl. 18 odst. 1 směrnice 2014/24. Argument uchazeče, jenž podal nabídku s cenou ve výši 0 eur, podle něhož je cena navrhovaná v jeho nabídce vysvětlena skutečností, že má v úmyslu získat přístup na nový trh nebo reference, pokud bude tato nabídka přijata, je tedy třeba posoudit v kontextu možného použití článku 69 směrnice 2014/24.

Související judikatura: rozsudek ze dne 18. října 2018, *IBA Molecular Italy*, C-606/17, EU:C:2018:843, rozsudek ze dne 18. června 2020, *Porin kaupunki*, C-328/19, EU:C:2020:483

Relevantní právní úprava: čl. 2 odst. 1 bod 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU o zadávání veřejných zakázek

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (věc C-195/20 PPU)

Datum rozhodnutí: 24. září 2020

Závěr: *Vnitrostátní ustanovení daňového práva, které zavádí daň z provozování sázkových terminálů, nepředstavuje „technický předpis“.*

Skutkové okolnosti: Společnost Admiral a další vykonávají činnosti spojené s provozováním sázkových terminálů. Konkrétně společnost Admiral Sportwetten instaluje takové terminály, společnost Novomatic je jejich vlastníkem a společnost AKO Gastronomiebetriebs je vlastníkem místnosti užívané k provozování těchto terminálů. Od srpna roku 2016 se společnost Admiral a další obrátily na město Vídeň s cílem dosáhnout stanovení výše sporné daně na 0 eur z důvodu neexistence daňové povinnosti. Společnost Admiral a další podaly jednotlivě proti těmto rozhodnutím žaloby, v nichž tvrdily, že pravidla týkající se sázkových terminálů obsažená v rakouské právní úpravě jsou technickými

předpisy, jejichž návrh měl být neprodleně oznámen Komisi v souladu s čl. 5 odst. 1 směrnice 2015/1535.

Právní stránka: Pokud jde o kategorii „technických předpisů“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) směrnice 2015/1535, je třeba připomenout, že se týká právních a správních předpisů členských států zakazujících výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazujících poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb. Pokud jde konkrétně o zakazy použití, tyto zakazy zahrnují opatření, jejichž dosah jde jasně nad omezení určitých možných způsobů používání dotčeného výrobku, a tudíž se neomezují na pouhé omezení používání tohoto výrobku. V projednávaném případě přitom rakouská právní úprava neobsahuje žádný zákaz, takže do této kategorie technických předpisů nespadá. Skutečnost, že rakouská právní úprava stanoví správní sankce v případě porušení povinností uhradit spornou daň, tento závěr nezpochybnuje. Sankce stanovené v posledně uvedeném ustanovení se totiž nevztahují na výrobky dotčené ve věci v původním řízení ani na službu organizování sázkových her, nýbrž na poplatníka sporné daně. Kromě toho je třeba dodat, že pokud jde o technické předpisy *de facto* ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) bodu iii) směrnice 2015/1535, nemohou být daňové právní předpisy, které nejsou doprovázeny žádnou technickou specifikací nebo jiným požadavkem, jehož dodržování se má zajistit, pokládány za „technický předpis *de facto*“. V projednávaném případě nelze tvrdit, že rakouská právní úprava představuje daňové opatření, které má vliv na spotřebu výrobků nebo služeb tím, že podporuje dodržování těchto technických specifikací, jiných požadavků nebo předpisů pro služby, jelikož nic ve znění tohoto ustanovení nenaznačuje, že účelem povinnosti platit tuto daň je zajistit dodržování technických předpisů týkajících se sázkových terminálů, které jsou obsaženy v jiné právní úpravě, a sice v zákoně spolkové země Vídeň. Kromě toho toto vnitrostátní ustanovení není doprovázeno žádnou technickou specifikací, jiným požadavkem nebo předpisy pro služby.

Související judikatura: rozsudek ze dne 21. dubna 2005, *Lindberg*, C-267/03, EU:C:2005:246, rozsudek ze dne 11. června 2015, *Berlington Hungary a další*, C-98/14, EU:C:2015:386

Relevantní právní úprava: čl. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 o postupu při poskytování informací

v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti

Universitatea „Lucian Blaga“ Sibiu a další (věc C-644/19)

Datum rozhodnutí: 8. října 2020

Závěr: *Právo EU se nepoužije na vnitrostátní právní úpravu, na jejímž základě platí, že z pedagogů univerzitního vzdělávacího zařízení, kteří zde nadále vykonávají své povolání po dosažení zákonného věku pro odchod do důchodu, si mohou své postavení stálého pedagoga zachovat pouze pedagogové, kteří mají postavení vedoucího disertační práce, zatímco pedagogové, kteří postavení vedoucího disertační práce nemají, mohou s tímto zařízením uzavírat pouze pracovní smlouvy na dobu určitou s režimem nižšího odměňování, než se přiznává stálým pedagogům.*

Skutkové okolnosti: V období od roku 1994 do roku 2015 zastávala FT pracovní místo stálého přednášejícího pedagoga na univerzitě na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou. Když FT dne 11. června 2015 dosáhla zákonného věku pro odchod do důchodu stanoveného na 65 let, mohla si na základě rozhodnutí univerzity zachovat své postavení stálého pedagoga na období od tohoto data do 30. září 2015 v rámci akademického roku 2014/2015. Následně správní rada univerzity zamítla žádost FT o zachování jejího postavení stálého pedagoga pro akademický rok 2015/2016 z důvodu, že tato žádost nebyla v souladu s „Metodikou schvalování zachování postavení stálého pedagoga pro pedagogy, kteří dosáhli věku 65 let“ (dále jen „metodika“), kterou přijal univerzitní akademický senát rozhodnutím č. 3655 ze dne 28. září 2015. Podle metodiky byla možnost zachovat si postavení stálého pedagoga po dosažení uvedeného věku, jak se uvádí v čl. 289 odst. 6 zákona č. 1/2011, vyhrazena pouze pedagogům, kteří mají postavení vedoucího disertační práce. V důsledku změny metodiky byla tato možnost pro tyto posledně uvedené zaměstnance zrušena s účinností od 1. října 2016. FT vzhledem k zamítnutí její žádosti uzavírala od roku 2016 s univerzitou po sobě jdoucí smlouvy na dobu určitou pro tytéž univerzitní činnosti, které vykonávala dříve, podle systému odměňování na „hodinovém základě“, z čehož měla nižší příjmy, než jaké byly vypláceny stálým pedagogům.

Právní stránka: Z článku 3 odst. 1 písm. c) směrnice 2000/78 vyplývá, že se v rámci pravomocí svěřených Evropské unii vztahuje na

všechny osoby ve veřejném i soukromém sektoru, včetně veřejných subjektů, zejména pokud jde o podmínky zaměstnání a pracovní podmínky včetně podmínek propouštění a odměňování. Z toho vyplývá, že situace FT, která se týkala pracovních smluv, které uzavřela s univerzitou, jakož i odměňování, které jí příslušelo na základě těchto smluv, spadá pod toto ustanovení. Jak z názvu, tak z odůvodnění i z obsahu a účelu směrnice 2000/78 vyplývá, že tato směrnice má za cíl vytvořit obecný rámec pro zajištění rovného zacházení „v zaměstnání a povolání“ pro každého, a to tím, že poskytuje účinnou ochranu před diskriminací na základě jednoho z důvodů uvedených v článku 1. Důvody uvedené v článku 1 této směrnice jsou vypočteny taxativně. Je přitom nutno konstatovat, že na rozdílné zacházení dotčené ve věci v původním řízení se nevztahuje žádný z důvodů uvedených v uvedeném článku 1. Takové rozdílné zacházení zejména nemůže být založeno, a to ani nepřímě, na věku, jelikož jak zvýhodněné osoby, tak osoby znevýhodněné vnitrostátní právní úpravou spadají do stejné věkové skupiny, a sice do skupiny osob, které dosáhly zákonného věku pro odchod do důchodu. Rozdílné zacházení, které závisí na postavení vedoucího disertační práce, totiž spočívá na profesní kategorii dotčených osob.

Související judikatura: rozsudek ze dne 18. června 2009, *Hütter*, C-88/08, EU:C:2009:381, rozsudek ze dne 15. ledna 2019, *E. B.*, C-258/17, EU:C:2019:17

Relevantní právní úprava: čl. 1 a 2 směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Subdelegación del Gobierno en Toledo (věc C-568/19)

Datum rozhodnutí: 8. října 2020

Závěr: *Pokud vnitrostátní právní úprava v případě neoprávněného pobytu státního příslušníka třetí země na území členského státu stanoví buď uložení pokuty, nebo vyhoštění, přičemž posledně uvedené opatření lze přijmout pouze v případě existence přitěžujících okolností týkajících se tohoto státního příslušníka, které přistupují k jeho neoprávněnému pobytu, nemůže příslušný vnitrostátní orgán vycházet za účelem přijetí rozhodnutí o navrácení a výkonu tohoto rozhodnutí přímo z ustanovení této směrnice, a to ani v případě neexistence takových přitěžujících okolností.*

Skutkové okolnosti: Dne 14. ledna 2017 oddělení policie v Talavera de la Reina, Španělsko, rozhodlo o zahájení přednostního řízení o vyhoštění MO, kolumbijského státního příslušníka, z důvodu údajného porušení čl. 53 odst. 1 písm. a) zákona o cizincích. V rámci tohoto řízení MO prohlásil, že v roce 2009 vstoupil do Španělska ve věku 17 let na základě víza spojeného s povolením k pobytu vydaného za účelem sloučení rodiny s jeho matkou. Předložil cestovní pas platný do 24. prosince 2018, pobytovou kartu platnou do roku 2013, jakož i osvědčení o ohlášení pobytu v obci Talavera de la Reina, přičemž toto ohlášení bylo provedeno v průběhu roku 2015. MO tvrdil, že během svého pobytu ve Španělsku často pracoval, a předložil několik pracovních smluv, zápočtový list a osvědčení z banky. Prohlásil, že nemá záznam v rejstříku trestů a má trvalé bydliště v Talavera de la Reina. MO rovněž předložil další dokumenty, zejména kartu městské knihovny, kartu zdravotního pojištění, jakož i osvědčení o navštěvovaných kurzech a absolvovaných školeních. Dne 3. února 2017 zástupce vlády v provincii Toledo přijal vůči MO na základě čl. 53 odst. 1 písm. a) zákona o cizincích rozhodnutí o vyhoštění, spojené se zákazem opětovného vstupu na španělské území po dobu pěti let. V tomto ohledu vycházel zástupce vlády z judikatury Nejvyššího soudu, která povoluje vyhoštění v případě, kdy je neoprávněný pobyt doprovázen negativním prvkem chování dotyčné osoby.

Právní stránka: Je třeba připomenout, že vnitrostátní soudy jsou při použití vnitrostátního práva a v mezích stanovených obecnými právními zásadami povinny vykládat jej v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby dosáhly jí zamýšleného výsledku. V projednávané věci předkládající soud, kterému přísluší určit, zda je schopen vyložit vnitrostátní právní úpravu dotčenou ve věci v původním řízení v souladu s unijním právem, tuto možnost patrně vylučuje. Předkládající soud má za to, že v této situaci vyvstává otázka, zda je možné přímé použití této směrnice v neprospěch dotyčné osoby. Dle ustáleného pojetí nemůže směrnice sama o sobě ukládat povinnosti jednotlivci, neboť členský stát nemůže ustanovení směrnice jako takové uplatňovat vůči takové osobě. Vzhledem k tomu, že vnitrostátní právní úprava, která je ve věci v původním řízení použitelná na MO, stanoví, že vyhoštění státního příslušníka třetí země pobývajícího na španělském území lze ve smyslu této právní úpravy nařídit pouze v případě

existence přitěžujících okolností týkajících se tohoto státního příslušníka, které přistupují k jeho neoprávněnému pobytu, a že tato právní úprava nemůže být vykládána v souladu se směrnicí 2008/115, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, nemůže tedy tento členský stát vycházet z této směrnice za účelem přijetí rozhodnutí vůči MO o navrácení ve smyslu uvedené směrnice a výkonu tohoto rozhodnutí, a to ani v případě neexistence uvedených přitěžujících okolností.

Související judikatura: rozsudek ze dne 19. března 2020, *Sánchez Ruiz a další*, C-103/18 a C-429/18, EU:C:2020:219, rozsudek ze dne 26. února 1986, *Marshall*, C-152/84, EU:C:1986:84, rozsudek a ze dne 12. prosince 2013, *Portgás*, C-425/12, EU:C:2013:829

Relevantní právní úprava: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí

Impresa Pizzarotti (věc C-558/19)

Datum rozhodnutí: 8. října 2020

Závěr: Článek 49 SFEU nebrání právní úpravě, podle které může být převod peněžních prostředků provedený pobočkou-rezidentem ve prospěch její mateřské společnosti usazené v jiném členském státě překvalifikován na „transakci, která vytvoří příjmy“, zakládající povinnost použít pravidla pro stanovení převodní ceny, zatímco pokud by stejná transakce byla uskutečněna mezi pobočkou a její mateřskou společností, jež jsou obě usazeny v tomtéž členském státě, takto kvalifikována by nebyla a uvedená pravidla by se nepoužila.

Skutkové okolnosti: Impresa Pizzarotti je rumunskou pobočkou společnosti SC Impresa Pizzarotti & C SPA Italia (dále jen „Pizzarotti Italia“) se sídlem v Itálii. V období od 29. července 2016 do 11. září 2017 provedlo kontrolní oddělení správce daně u společnosti Impresa Pizzarotti jakožto osoby povinné k dani z příjmů právnických osob daňovou kontrolu, v jejímž rámci shledalo, že tato pobočka uzavřela jakožto půjčovatel se svou mateřskou společností Pizzarotti Italia dvě smlouvy o půjčce, a to smlouvu ze dne 6. února 2012 na částku 11 400 000 eur a smlouvu ze dne 9. března 2012 na částku 2 300 000 eur. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že tyto částky byly půjčeny na počáteční období jednoho roku, které bylo možné prodloužit dodatkem ke smlouvě, že smlouvy o půjčce neobsahovaly žádné ustanovení týkající se placení úroků ve prospěch společnosti

Impresa Pizzarotti, a že ačkoliv zbývající částka, která měla být splacena, dosahovala ke dni 1. ledna 2013 výše 11 250 000 eur, byly obě půjčky v plné výši splaceny ke dni 9. dubna 2014.

Právní stránka: Vnitrostátní právní úprava, jejímž cílem je zamezit tomu, aby byly zisky uskutečněné v dotčeném členském státě převáděny mimo dosah daňové pravomoci posledně uvedeného státu prostřednictvím transakcí, které neodpovídají tržním podmínkám, aniž by byly zdaněny, je s to zajistit ochranu rozložení daňové pravomoci mezi členské státy. Taková právní úprava však nesmí překračovat meze toho, co je k dosažení sledovaného cíle nezbytné. V tomto ohledu je třeba uvést, že vnitrostátní právní předpisy, které jsou založeny na přezkumu objektivních a ověřitelných skutečností s cílem určit, zda má transakce povahu vykonstruované operace, jež byla uskutečněna pouze pro daňové účely, musejí být považovány za předpisy nepřekračující meze toho, co je nezbytné k dosažení cílů týkajících se nezbytnosti zachování vyváženého rozložení daňové pravomoci mezi členské státy a nezbytnosti předcházet daňovým únikům. Musí přitom ovšem zaprvé v každém případě platit, že když existuje podezření, že transakce překračuje rámec toho, na čem by se dotyčné společnosti dohodly za okolností úplné hospodářské soutěže, může daňový poplatník, aniž by čelil nepřiměřeným správním požadavkům, předložit důkazy o případných obchodních důvodech, proč byla tato transakce uzavřena. Zadruhé musí platit, že pokud ověření takových skutečností vede k závěru, že dotčená transakce překračuje rámec toho, na čem by se dotyčné společnosti dohodly za okolností úplné hospodářské soutěže, musí se opravné daňové opatření omezit na tu část, která překračuje rámec toho, co by bylo dohodnuto, kdyby mezi těmito společnostmi neexistoval vztah závislosti. Vzhledem k tomu, že úprava příjmu uložená v čl. 29 odst. 3 daňového zákoníku se týká pouze rozdílu mezi tržní cenou dotčené transakce, která by se použila za podmínek úplné hospodářské soutěže, a tržní cenou skutečně použitou stranami transakce, a vzhledem k tomu, že stejně tak má daňový poplatník nadále možnost prokázat, že byly dány objektivní důvody pro uzavření transakce za cenu, která neodpovídá ceně tržní, jeví se rumunská právní úprava tak, že nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení legitimního cíle, k němuž směřuje.

Související judikatura: rozsudek ze dne 21. ledna 2010, *SGL*, C-311/08, EU:C:2010:26,

rozsudek ze dne 31. května 2018, *Hornbach-Baumarkt*, C-382/16, EU:C:2018:366

Relevantní právní úprava: čl. 49 SFEU

Crown Van Gelder (věc C-360/19)

Datum rozhodnutí: 8. října 2020

Závěr: *Regulační orgán nemůže stížnost, kterou konečný spotřebitel podal proti provozovateli přenosové soustavy v důsledku poruchy v této soustavě, odmítnout z důvodu, že zařízení tohoto konečného spotřebitele není připojeno přímo k uvedené přenosové soustavě, ale je připojeno pouze k distribuční soustavě napájené touto přenosovou soustavou.*

Skutkové okolnosti: Dne 27. března 2015 došlo k rozsáhlé poruše ve stanici vysokého napětí (380 kV) v Diemenu (Nizozemsko), která je součástí soustavy vysokého napětí, jejímž provozovatelem je TenneT TSO; v důsledku této poruchy byla velká část provincie Noord-Holland (Severní Holandsko) a malá část provincie Flevoland po dobu několika hodin bez elektřiny. V důsledku této poruchy byl na několik hodin přerušen přenos elektřiny do továrny společnosti Crown Van Gelder, která ve Velsen-Noord (Nizozemsko) provozuje papírnu připojenou k distribuční soustavě, jež je provozována společností Liander NV a je napájena ze soustavy vysokého napětí provozované společností TenneT TSO. Společnost Crown Van Gelder tvrdila, že jí v důsledku toho vznikla škoda, a podala k ACM stížnost za účelem určení, že TenneT TSO nevytvořila veškeré přiměřené úsilí, aby zabránila přerušení přenosu elektřiny, a že návržení sítě ve stanici v Diemenu nesplňuje zákonné požadavky. Rozhodnutím ze dne 30. dubna 2018 ACM prohlásil tuto stížnost za nepřijatelnou z důvodu, že Crown Van Gelder nemá přímý vztah s TenneT TSO, a nemůže být tedy považována za „osobu, která má spor s provozovatelem soustavy“ ve smyslu čl. 51 odst. 1 zákona o elektřině z roku 1998. V tomto ohledu konstatoval, že továrna společnosti Crown Van Gelder není připojena k soustavě společnosti TenneT TSO, že Crown Van Gelder neuzavřela smlouvu s tímto provozovatelem soustavy a nedostává od něj žádné faktury.

Právní stránka: Úkoly a povinnosti, které provozovatelům přenosové soustavy ukládá směrnice 2009/72, se netýkají pouze subjektů, jejichž zařízení je připojeno k jejich soustavě. Zejména čl. 12 písm. a) až d) této směrnice

jim tak ukládá mimo jiné úsporným způsobem provozovat, udržovat a rozvíjet bezpečné, spolehlivé a účinné přenosové soustavy, zajišťovat vhodné prostředky, díky nimž lze plnit povinnosti související se službou, přispívat k bezpečnosti dodávek prostřednictvím přiměřené přenosové kapacity a spolehlivosti soustavy a řídit toky elektřiny v soustavě s přihlédnutím k výměnám s jinými propojenými soustavami. Omezení práva podat k regulačnímu orgánu stížnost podle čl. 37 odst. 11 směrnice 2009/72 pouze na konečné spotřebitele, kteří mají přímý vztah s dotyčným provozovatelem přenosové soustavy, tedy omezuje zejména schopnost regulačního orgánu plnit prostřednictvím stížnosti úkol, který mu byl mimo jiné svěřen a který spočívá v zajištění toho, aby provozovatelé přenosové soustavy plnili své povinnosti vyplývající z této směrnice. Z výše uvedeného vyplývá, že pojem „osoba, která je nespokojena“ nelze vykládat v tom smyslu, že předpokládá přímý vztah mezi stěžovatelem a provozovatelem přenosové soustavy, proti kterému je stížnost podána. I když článek 37 směrnice 2009/72 členským státům neukládá, aby regulačnímu orgánu svěřily pravomoc řešit spory mezi spotřebiteli elektřiny a provozovateli soustav, umožňuje jim svěřit tuto pravomoc jinému orgánu, přičemž uvedená pravomoc, je-li přiznána členským státem regulačnímu orgánu, nemůže být podmíněna existencí přímého vztahu mezi stěžovatelem a provozovatelem přenosové soustavy, proti kterému je stížnost podána. V důsledku toho není regulační orgán v případě, že k němu podá stížnost konečný spotřebitel, který se dovolává nesplnění povinností uložených provozovatelům přenosové soustavy směrnicí 2009/72, oprávněn zamítnout tuto stížnost z důvodu, že zařízení tohoto konečného spotřebitele není přímo připojeno k této přenosové soustavě, ale je připojeno pouze k distribuční soustavě, která je z ní napájena.

Související judikatura: rozsudek ze dne 23. ledna 2020, *Energiavirasto*, C-578/18, EU:C:2020:35, ze dne 19. prosince 2019, *GRDF*, C-236/18, EU:C:2019:1120

Relevantní právní úprava: čl. 37 odst. 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou

Připravil: Jan Tlamycha